

Arrest

nr. 136 751 van 21 januari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Mongolische nationaliteit te zijn, op 18 maart 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat S. PEETERS, loco advocaat S. VAN ROSSEM, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 december 2009 dienen verzoekers een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 6 september 2011 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 3 oktober 2011 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris om aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken.

Op 21 oktober 2011 dienen verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 7 maart 2012 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk en wordt aan verzoekers het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, onder de vorm van een bijlage 13.

Op 13 juni 2012 dienen verzoekers een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 16 januari 2013 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen beweren dat zij uit schrik voor hun leven naar België zijn gekomen, doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat zij uit schrik voor hun leven naar België zijn gekomen, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft het feit dat hun twee kinderen in België geboren zijn; betrokkenen verklaren niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

De overige aangehaalde elementen (betrokkenen zouden sedert 2007 in België verblijven, zouden Nederlandse lessen hebben gevolgd, zouden werkwillig zijn en een arbeidsovereenkomst kunnen voorleggen en zouden een vrienden- en kennissenkring hebben opgebouwd) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Bovendien leggen zij geen enkel stuk voor dat hun wil tot integratie kan staven. Indien betrokkenen toch dergelijke bewijzen kunnen voorleggen, kunnen de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980.”

Op 16 januari 2013 wordt aan de eerste en tweede verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is zijn de tweede en derde bestreden beslissing, die zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van G. W. [...], Administratief-assistent, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

D., G. [...] geboren te Ulaanbaatar op 23.03.1979, nationaliteit: Mongolië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven².

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

X 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

En:

"In uitvoering van de beslissing van G. W. [...], Administratief-assistent, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

E., B. [...] geboren te Ulaanbaatar op 15.03.1980, nationaliteit: Mongolië + 2 kinderen: G., A. [...], geboren op 30.06.2010, nationaliteit: Mongolië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven²

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

X 1° zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen na te gaan of verzoekers over de rechtens vereiste hoedanigheid en procesbekwaamheid beschikken bij het indienen van het beroep.

Niettegenstaande in ons rechtstelsel een minderjarige als handelingsonbekwaam wordt beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen infans meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden. Omdat beslissingen genomen met toepassing van de wetgeving betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen beslissingen zijn die persoonlijke rechten aanbelangen, kan het annulatieberoep ingesteld door een minderjarige ontvankelijk zijn (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 28 december 1998, nr. 77.847; RvS 13 mei 2002, nr.106.508). *In casu* bestaat er geen twijfel over het feit dat het beroep ingesteld door de verzoekende partijen betrekking heeft op rechten die aan hun persoon zijn verbonden. De vraag stelt zich of de verzoekende partij over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt om zelf haar beroep in te dienen. Gezien de leeftijd van de derde en vierde verzoekende partij ten tijde van het instellen van haar beroep, met name ongeveer 1 en 3 jaar, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat de derde en vierde verzoekende partij over onvoldoende onderscheidingsvermogen beschikken om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te dienen.

2.2. Ter terechtzitting werpt de verwerende partij de exceptie van onontvankelijkheid op ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze exceptie werd evenwel niet aangevoerd in het verzoekschrift en artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan deze die in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn. De Raad vermag derhalve geen rekening te houden met het nieuwe middel dat ter terechtzitting wordt ontwikkeld.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de "*motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991*", het redelijkheidsbeginsel, en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

"[...] Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoekers geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekers aanvraag onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekers begrijpen niet waarom DVZ tot deze conclusie komt, en wensen te reageren op de volgende beweringen:

1. Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Verzoekers dienden op 13.06.2012 een regularisatieaanvraag in, op basis van de instructie dd. 19.07.2009

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Het volgende werd ook gepubliceerd op de website van Kruispunt - Migratie in samenspraak met DVZ en kabinet van staatssecretaris De Block:

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011). Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds zelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eisen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.

Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.

Hieruit volgt dus dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is!

"Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

Er werd op alle mogelijke manieren zowel media als officiële berichtgeving duidelijk gemaakt dat de instructie zou blijven gelden, in dit dossier wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de instructie.

In arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigt de Raad van State de regularisatie-instructie van 19 juli 2009.2

Er is tot op heden geen enkele mededeling van DVZ of de Staatssecretaris geweest waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen aangehaald worden. Integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is mogen ze aangehaald worden.

Bovendien betekent dit dat alle vreemdelingen die een aanvraag in toepassing van artikel 9 bis, zich baserend op de instructie d.d. 19.07.2009, hebben ingediend en een verblijfskaart hebben bekomen zijnde beperkte duur op basis van hun arbeidsmarkt zijnde onbeperkte duur op basis van hun ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar, dat ze allemaal een nieuwe beslissing moeten krijgen waarin DVZ meedeelt dat zij een verkeerde beslissing hebben genomen. Dat de beslissingen in het verleden gebaseerd waren op een instructie die vernietigd was en dat ze toch geen recht hebben op verblijf!

Via de media werd de instructie op alle mogelijke manieren bekend gemaakt. Dat DVZ op verschillende manieren dit zelf publiek heeft gemaakt. Dit betekent dat de instructie niet meer een interne beleidslijn was maar ook een instructie voor de vreemdelingen zelf waarop zij zich konden baseren.

In 2010 vroegen vroegen 36.848 mens en regularisatie aan.³

De minister van Binnenlandse Zaken keurde in 2010 15.426 regularisatiedossiers goed. Alles samen gaat het om 24.199 personen. Het gaat om verschillende types regularisatie:

- op medische gronden
- lange asielprocedures
- humanitaire redenen
- de illegaal verblijvende ouders van een Belgisch kinderen

Dit betekent dus dat voor 2010 alleen al de 15.426 regularisatiedossiers opnieuw moeten bekeken worden.

Dat op de website van binnenlandse zaken het volgende werd gepubliceerd : Aanvragen Om Machtiging Tot Verblijf Voor Humanitaire Redenen Statistische Gegevens- Dienstjaar 2011

Dat wij kunnen vaststellen dat er nooit eerder zoveel geregulariseerde personen waren dan in 2009 en 2010! Dat van de 24 199 mensen die op basis van 2.8A en 2.8B een aanvraag indienden 15.426 werkelijk ook geregulariseerd werden!

Dit is duidelijk een schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel!

De aanvragen die ingediend werden tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 en onmiddellijk behandeld werden op basis van de instructies ontvankelijk en gegrond verklaard.

Bovendien neemt DVZ nog altijd beslissingen waarin nog steeds verwezen wordt naar de instructie en de mogelijkheid wordt gegeven om een arbeidskaart B aan te vragen. Wij kunnen tientallen voorbeelden voorleggen waarin dit het geval is.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar, zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk, wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. In een arrest van 13 juli 1990 werd dit als volgt uitgelegd: "dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid ter zake beslissingsrecht heeft, zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt, wat ze de andere burger niet geeft of oplegt"⁴

In casu hoewel de instructie reeds in december 2009 vernietigd werd, bleef DVZ dat toepassen en zelfs op basis hiervan verblijfsmachtigingen toekennen.

Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathelet en deze nog steeds gelden daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt werd.

2. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkenen geen enkele element aanhalen als buitengewone omstandigheid waardoor zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoekers zijn van mening dat hun aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden.

Dat er in hoofde van verzoekers wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien voegde verzoekers de nodige identiteitsstukken die ervoor zorgen dat hun aanvraag ontvankelijk verklaard diende te worden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' fR.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen. r

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoekers kunnen niet terugkeren naar Mongolië om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, hun leven zou er in gevaar zijn.

Bovendien hebben zij hun leven opgebouwd in België. Het is bij gevolg onmogelijk voor verzoekers om een aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

4 Beginselen van behoorlijk bestuur, I.O.Pdebeek, Die Keurne,

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kunnen verzoekers uit deze motivering niet afleiden waarom DVZ dit niet onderzoekt in zijn bestreden beslissing!

J DVZ dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit dan ook een schending is van de motiveringsplicht!

Bovendien wensen verzoekers op te merken dat de onontvankelijkheidsbeslissing een flagrante schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel!

Het gelijkheidsbeginsel houdt in dat een rechtsregel op gelijke wijze wordt toegepast op eenieder die in het toepassingsgebied ervan valt.

Verzoekers dienden een regularisatieaanvraag in op 13.06.2012 en op 16.01.2013 verklaarde verwerende partij de aanvraag onontvankelijk.

Dat verzoekers niet begrijpen waarom zij een onontvankelijkheidsbeslissing kregen naar aanleiding van hun regularisatieaanvraag, terwijl de aanvraag van andere vreemdelingen, onder dezelfde omstandigheden, wel ontvankelijk werden verklaard.

Gelieve in de bijlage een voorbeeld te vinden van beslissingen die door DVZ ontvankelijk werden verklaard. Verwerende partij verklaart in deze beslissing echter niet waarom deze ontvankelijk werden verklaard.

Het is voor verzoekers onbegrijpelijk waarom hun aanvraag onontvankelijk werd verklaard, en de andere aanvraag wel ten gronde werd behandeld.

Dat dit totaal onbegrijpelijk is voor verzoekers en een schending is van het gelijkheidsbeginsel !

3. Betrokkenen beweren dat zij uit schrik voor hun leven naar België zijn gekomen, doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat zij uit schrik voor hun leven naar België zijn gekomen, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Dat deze stelling getuigt van een onzorgvuldig onderzoek naar het dossier van verzoekers.

Verzoekers voegden reeds bij vorige aanvragen verschillende bewijsstukken in verband met de huidige, gevaarlijke situatie in Mongolië.

Dat het onzorgvuldig en kennelijk onredelijk is van DVZ om geen rekening te houden met de beschikbare informatie in het dossier van verzoekers.

Bovendien zijn verzoekers al bijna 6 jaar niet meer in hun land van herkomst geweest.

Zij hebben schrik dat zij slachtoffer zullen zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst of ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bovendien kunnen verzoekers dit niet toepassen op hun persoonlijke situatie, zij kunnen immers niet terugkeren naar hun land van herkomst! Zij zijn Mongolië ontvlucht uit schrik voor hun leven!

Dat zij onmogelijk kunnen terugkeren om aan DVZ te bewijzen wat de gevolgen zouden kunnen zijn, dat men hier dus altijd spreekt van een hypothetische situatie.

Dat zij dan ook onder de bescherming vallen van art 3 EVRM. Verzoekers begrijpen niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Dat de nodige informatie wel degelijk beschikbaar was in het dossier van verzoekers, dat DVZ op zijn minst de situatie in hun land van herkomst dient te onderzoeken.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekers al dan niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

Er wordt gesteld dat betrokkene geen gegronde vrees voor gevaar van schending van art 3EVRM kan voorleggen.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: " Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Het is niet redelijk van DVZ om te verwachten dat zij hun leven in gevaar brengen, zodat zij kunnen aantonen dat er een reële dreiging is voor hun fysieke integriteit.

Dat dit argument, in tegendeel tot wat DVZ stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele en materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt.

4. Wat betreft het feit dat hun twee kinderen in België geboren zijn; betrokkenen verklaren niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt, waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om machtiging tot verblijf in te dienen.

Integendeel tot wat DVZ stelt, vormt het feit dat de kinderen van verzoekers hier geboren zijn, wel degelijk een buitengewone omstandigheid!

In België krijgen zij een nieuwe kans! En de kans op onderwijs!

Annemie Turtelboom, vorig minister van Migratie en Asiel, gaf op 26.03.2009 instructie aan DVZ over de regularisatie van vreemdelingen die zich in een prangende humanitaire situatie bevinden. Zij voerde een nieuw regularisatiecriterium in voor families met schoolgaande kinderen sinds 2007. Dit criterium werd eveneens bevestigd in de instructie van 19.07.2009.

Verzoekers en hun kinderen voldoen dan ook aan de voorwaarden:

Verzoekers hebben een kind dat school loopt in het kleuteronderwijs.

Zij en hun kinderen komen dus in aanmerking om geregulariseerd te worden op basis van prangende humanitaire situatie: schoolgaand kind.

Dat dit dan ook een schending is van de materiële motiveringsplicht!

DVZ heeft de aanvraag onontvankelijk verklaard zonder rekening te houden met de aangehaalde feiten.

Verzoekers komen in aanmerking voor regularisatie op basis van het schoolgaand kind, hun aanvraag diende dan ook in de gegrondheid behandeld te worden.

Het is niet afdoende deze motivering te geven om te stellen dat verzoekers niet in aanmerking komen voor regularisatie omdat er geen buitengewone omstandigheden zijn.

Het feit dat zij een schoolgaand kind hebben, is al een buitengewone omstandigheid. Immers, zij kunnen toch niet zomaar hun kind van school halen om terug te keren naar Mongolië om aldaar een aanvraag in te dienen.

DVZ heeft dus hiermee geen rekening gehouden en gemakkelijksheidshalve de aanvraag onontvankelijk verklaard om deze elementen in de gegrondheid niet te behandelen.

Bovendien wensen verzoekers op te merken dat de kinderen niet gestraft mogen worden voor de acties van hun ouders!

DVZ dient het dossier grondig te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen in het dossier!

Het is dan ook onredelijk van DVZ om geen rekening te houden met het belang van de kinderen, louter en alleen omdat zij opgroeien tijdens illegaal verblijf!

Hier wordt met de toekomst van de kinderen gespeeld!

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld." 5

Het is onredelijk van DVZ om geen rekening te houden met het belang van de kinderen!

L.P Suetens, "Algemene beginselen van behoorlijk bestuur in de rechtspraak van de Raad van State", T.B.P. 1981.

De kinderen mogen immers niet gestraft worden voor de acties van de ouders!

5. De overige aangehaalde elementen (betrokkenen zouden sedert 2007 in België verblijven, zouden Nederlandse lessen hebben gevolgd, zouden werkwillig zijn en een arbeidsovereenkomst kunnen voorleggen en zouden een vrienden- en kennissenkring, hebben opgebouwd) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tót de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld.(RvS 24 oktober 2001, nr 100.223, RvS 9 december 2009, nr 198.769). Bovendien leggen zij geen enkel stuk voor dat hun wil tot integratie kan staven. Indien betrokkenen toch dergelijke bewijzen kunnen voorleggen, kunnen de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9, al 2 van de wet van 15.12.1980.

Dat verzoekers van mening zijn, dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande), waardoor de gegrondheid van hun aanvraag onderzocht diende te worden.

Bovendien kunnen verzoekers op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom hun langdurig verblijf en hun integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

DVZ dient minstens te motiveren waarom hun integratie en langdurig verblijf geen reden kunnen vormen tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan DYZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

[...]

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen grond kan vormen tot regularisatie.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Dat verzoekers van mening zijn dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij geregulariseerd dienen te worden nu duidelijk blijkt dat DVZ hun integratie niet betwist.

Bijgevolg,

Dat verzoekers van mening zijn dat zij voldoende hebben aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij van mening zijn dat hun regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

[...]

Dat verzoekers van mening zijn, dat zij volledig aan deze voorwaarden voldoen en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indienden.

Als dvz twijfelde aan de lokale verankering van verzoekers dan dienden zij te verschijnen voor de commissie voor advies.

In individuele gevallen waarin de DVZ niet meteen kan beslissen, kan de bevoegde minister (staatssecretaris) eerst een advies vragen aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen (art. 32 Verblijfswet en KB van 28 juli 1981).

Er zijn nieuwe leden van deze Commissie (CAV) benoemd door het K.B. van 4/2/2010. De CAV bestaat uit een magistraat, een advocaat en een vertegenwoordiger van een organisatie. De Dienst Vreemdelingenzaken verzorgt het secretariaat van de CAV maar neemt niet deel aan haar beraadslagingen.

De vreemdeling (regularisatie-aanvrager) kan uit de lijst van benoemde organisaties kiezen welke organisatie in zijn dossier moet zetelen in de CAV; hij kan ook kiezen of de hoorzitting in het Nederlands of in het Frans gebeurt; en hij kan zijn eigen advocaat (en tolk) meenemen naar de zitting. De aanvrager wordt dan persoonlijk opgeroepen voor een hoorzitting waarbij de CAV bestaat uit drie leden: een benoemde magistraat, een benoemde advocaat, en de gekozen benoemde organisatie.

De CAV geeft een gemotiveerd advies over de regularisatie-aanvraag maar uiteindelijk beslist de bevoegde minister (staatssecretaris).

Dat in dit dossier de minister of zijn gemachtigde enkel rekening heeft gehouden met één factor, ni. het feit dat verzoekers hun aanvraag in Mongolië zouden hebben kunnen indienen.

Dat de staatssecretaris of haar gemachtigde dus helemaal geen rekening heeft gehouden met het geheel van feitelijke elementen! !

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat het dossier zou moeten voorgelegd zijn aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen.

Dat indien verzoekers gehoord zouden geweest zijn men duidelijk had kunnen vaststellen dat zij zeer goed Nederlands spreken, zeer goed onze gewoontes kennen en zich uitstekend hebben aangepast in onze maatschappij. Dat zij ondertussen volledig geïntegreerd zijn.

Dat verzoekers van mening zijn dat zij aan de voorwaarden voldoen om geregulariseerd te worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoekers wel degelijk voldoen aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoekers ten gronde moest behandeld worden.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

In gelijkaardige dossiers verklaart DVZ de aanvragen wel gegrond en houdt men rekening met alle aangehaalde elementen.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen. (zie voorgaande)

Dat verzoekers volledig aan deze voorwaarden voldoen en bijgevolg geregulariseerd dient te worden!

Bovendien is het voor verzoekers niet duidelijk WAAROM DVZ hier geen rekening mee houdt in haar beslissing. Indien DVZ van mening is dat deze criteria niet van toepassing zijn op verzoekers, dienen zij op zijn minst te motiveren waarom niet aangezien zij nog steeds over de discretionaire bevoegdheid beschikken om deze toe te passen.

Gezien men immers zo het gelijkheidsbeginsel schendt daar men tot op heden en op basis van deze instructie die men omwille van zijn discretionaire bevoegdheid toepast, positieve beslissingen blijft nemen.

We kunnen immers menige voorbeelden voorleggen van situaties waarin DVZ tot op heden nog beslissingen neemt, naar aanleiding en op basis van de "zogezegd vernietigde" instructie.

Gelieve in de bijlage (zie stuk5), alvast enkele concrete voorbeelden terug te vinden van zo'n beslissing. Cliënten kregen een beslissing van DVZ die enkel en alleen kan voortvloeien uit de instructie van 19.07.2009. Zoals duidelijk aangeduid in bijgevoegde stukken, werd deze beslissing genomen op basis van de criteria zoals gesteld in punt 2.8B van de instructie.

Verzoekers begrijpen niet waarom deze instructie wel van toepassing is op het ene dossier, en dan weer niet in het andere.

Dat dit een flagrante schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel!

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Verzoekers voldoen aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in de instructie d.d. 19.07.2009, met name prangende humanitaire situatie.

Dat DVZ bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden !Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoekers helemaal niet inzien op welke basis men hun argumenten weerlegt en motiveert.

Dat verzoekers dan ook menen dat hun aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

[...]

V.DE MIDDELEN TEGEN HET BEVEL

Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van hun aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruit volgende bevel dient vernietigd te worden

Dit werd recent nog bevestigd in het arrest 96 099 van 30.01.2013 van uw Raad: 'Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de drie bestreden beslissingen door dezelfde persoon en op dezelfde dag werden genomen, met name 8 augustus 2012, als ook op dezelfde dag ter kennis werden gebracht aan verzoekers, met name 16 augustus 2012, zodat de nauwe samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds, en de tweede en derde bestreden beslissingen, anderzijds, duidelijk blijkt. Gelet op de vernietiging van de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tót verblijf in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, dienen met het oog op goede rechtsbedeling, de tweede en derde bestreden beslissingen uit het rechtsverkeer te worden gehaald en eveneens te worden vernietigd.'

Dat immers de motieven opgesomd in dit bevel louter en alleen een herhaling zijn van de vorige beslissingen in dit dossier genomen.

Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven."

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"Verzoekende partij voert de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht, van—het—redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 EVRM en van het gelijkheidsbeginsel.

Voorts stelt verzoeker dat de bestreden beslissing ten onrechte geen toepassing maakt van de "instructie" van 19 juli 2009.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, tot doel heeft verzoekende partij in kennis te stellen van de redenen waarom verwerende partij de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt. Verwerende partij is verplicht de juridische en feitelijke overwegingen in de akte op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. (R.v.St., 6 september 2002, nr. 110.071; R.v.St., 19 maart 2004, nr. 129.466; R.v.St., 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip "afdoende" houdt in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (R.v.V., 5 juni 2012, nr. 82.466)

De determinerende motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd waarom de door verzoekende partij aangehaalde elementen en bewijsstukken geen buitengewone omstandigheden vormen die zouden rechtvaardigen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België werd ingediend. (zie: R.v.V., 5 juni 2012, nr. 82.466)

Gelet op de in het verzoekschrift geuite kritiek, blijkt verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing te kennen, zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet wordt aangetoond.

Ten overvloede, dient te worden benadrukt dat het tegelijk aanvoeren van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het verzoekende partij onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. (R.v.St., 20 december 2001, nr. 93.123)

Waar verzoekende partij inhoudelijk kritiek uit op de bestreden beslissing, voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht. Dienaangaande, heeft de Raad reeds het volgende geoordeeld:

"Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (R.v.V., 29 maart 2012, nr. 78 303; R.v.V., 30 juni 2011, nr. 64.262)

Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoekende partij tevens geschonden acht, legt aan verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St., 14 februari 2006, nr. 154.954; R.v.St., 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verwerende partij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (R.v.V., 24 januari 2011, nr. 54.807)

De keuze die verwerende partij in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tót het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. (R.v.V., 24 januari 2012, nr. 73 815)

Verzoekende partij uit kritiek op de bestreden beslissing, doch toont zij niet aan met welke feiten of elementen die verwerende partij kende op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zij geen rekening zou hebben gehouden. (RvV, 5 juni 2012, nr. 82.466)

De bestreden beslissing steunt op een correcte feitenvinding.

Een eenvoudige lezing van die beslissing toont tevens aan dat verwerende partij, in de uitoefening van haar discretionaire bevoegdheid, in alle redelijkheid tot haar besluit is gekomen dat de aanvraag ex artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is bij gebrek aan buitengewone omstandigheden.

Inzake de "instructie" van 19 juli 2009, is het niet kennelijk onredelijk van verwerende partij te oordelen dat ingevolge de vernietiging door de Raad van State bij arresten d.d. 9 december 2009 (nr. 198.769) en d.d. 5 oktober 2011 (nr. 215.571), de criteria niet meer van toepassing zijn.

Die vernietigingsarresten hebben werking erga omnes, zodat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op de "instructie" (R.v.V., 5 mei 2010, nr. 43 038). De instructie wordt immers geacht nooit te hebben bestaan (R.v.V., 18 oktober 2011, nr. 68 682).

Verzoekende partij gaat bij haar kritiek kennelijk voorbij aan het feit dat het aan verwerende partij niet toekomt om contra legem de ontvankelijkheid van een aanvraag niet te onderzoeken. Zij kan niet dienstig anders voorhouden.

Loutere beleidsverklaringen - bovendien uitgaande van een vorige regering - zijn geen afdwingbare rechtsnormen.

Waar verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing op dit punt tevens een schending zou inhouden van het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en

het gelijkheidsbeginsel, dient te worden verwezen naar het arrest van de Raad d.d. 18 oktober 2011 (nr. 68 682), waarin het volgende werd geoordeeld:

"Ingevolge de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State wordt deze geacht nooit bestaan te hebben. Verzoekster kan dan ook niet gevolgd worden in haar stelling dat zij erop mocht vertrouwen dat de instructies van 19 juli 2009 die in een vademecum werden verduidelijkt, wat de beoordeling van de ontvankelijkheid van haar aanvraag betreft, onverkort zouden worden toegepast en zij niet diende aan te tonen dat het voor haar bijzonder moeilijk of zelfs onmogelijk was om haar machtigingsaanvraag via de reguliere procedure in te dienen. Verzoekster, die haar aanvraag op 14 december 2009 nog actualiseerde, behoorde immers te weten dat verweerder is gebonden door de wet en dat hij het arrest van de Raad van State van 9 december 2009 diende te respecteren. Daarenboven moet worden gesteld dat een beginsel van behoorlijk bestuur verweerder hoe dan ook niet toelaat af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR C040157F)". (R.v.V., 18 oktober 2011, nr. 68 682)

Ten overvloede, heeft de Raad reeds geoordeeld dat hij gelet op de vernietiging, niet meer vermag te toetsen aan die "instructie". (R.v.V., 31 mei 2012, nr. 82 167)

Voor zoveel als verzoekende partij in haar uiteenzetting doelt op mogelijke regularisaties in het kader van bestaande arbeidsovereenkomsten, werd het K.B. van 07 oktober 2009 niet vernietigd en kan het nog steeds worden toegepast.

Bijgevolg, schendt de bestreden beslissing geenszins de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, in de mate dat de instructie niet werd toegepast.

Inzake het al of niet bestaan van buitengewone omstandigheden, dient te worden opgemerkt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als uitzonderingsbepaling op de algemene regel voorzien in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, restrictief moet worden geïnterpreteerd.

De "buitengewone omstandigheden" strekken er enkel toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend, doch niet waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend. De "buitengewone omstandigheden", zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. (R.v.St., 9 december 2009, nr. 198.769)

Omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom die in België, en niet in het buitenland, is ingediend. (R.v.St., 9 december 2009, nr. 198.769)

In de bestreden beslissing wordt omtrent de elementen betreffende desintegratie het volgende gesteld:

"De overige aangehaalde elementen (betrokkenen zouden sedert 2007 in België verblijven, zouden Nederlandse lessen hebben gevolgd, zouden werkwillig zijn en een arbeidsovereenkomst kunnen voorleggen en zouden een vrienden- en kennissenkring hebben opgebouwd)verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Bovendien leggen zij geen enkel stuk voor dat hun wil tot integratie kan staven. Indien betrokkenen toch dergelijke bewijzen kunnen voorleggen, kunnen de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980".

Verzoekende partij kan derhalve niet ernstig voorhouden dat verwerende partij in de bestreden beslissing zou hebben gesteld dat die elementen geen grond tot regularisatie kunnen uitmaken.

Waar zij stelt dat verwerende partij niet aangeeft waarom die elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken, dient te worden opgemerkt dat de Raad reeds heeft geoordeeld dat de formele motiveringsplicht niet inhoudt dat verwerende partij de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat verwerende partij voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden. (R.v.V., 25 januari 2012, nr. 73 906; zie ook: R.v.V., 31 mei 2012, nr. 82.089) Zoals reeds werd benadrukt, vermeldt de bestreden beslissing de determinerende motieven waarop ze steunt.

Het verblijf van verzoekende partij is overigens hoofdzakelijk illegaal. Uit een illegaal verblijf, wat overeenkomstig artikel 75 van de Vreemdelingenwet een misdrijf is, kunnen geen rechten worden geput. (R.v.V., 29 oktober 2007, nr. 3302)

Bijgevolg, is het niet kennelijk onredelijk van verwerende partij, in de uitoefening van haar discretionaire bevoegdheid, te stellen dat de elementen betreffende de integratie van verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden vormen welke zouden rechtvaardigen dat de aanvraag in België werd ingediend.

Uit wat voorafgaat, blijkt tevens dat de bestreden beslissing geenszins artikel 9bis van de Vreemdelingenwet schendt.

Het is niet kennelijk onredelijk van verwerende partij te stellen dat verzoekende partij niet verklaart waarom het feit dat de twee kinderen in België werden geboren, een buitengewone omstandigheid zou vormen.

Waar zij zich beroepen op het feit dat één van hun kinderen reeds naar school gaat, heeft de Raad van State reeds meerdere malen geoordeeld dat het op zich niet onredelijk is dat verwerende partij oordeelt dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. (R.v.St., 14 maart 2006, nr. 156.325; R.v.St., 4 juli 2002, nr. 108.862)

De Raad oordeelde in dit opzicht als volgt:

"In casu is de verplichte scholing bovendien in illegaal verblijf gestart. In tegenstelling tot wat verzoeker wenst te laten uitschijnen neemt de schoolplicht slechts aanvang in het kalenderjaar dat het kind zes jaar wordt. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken om te stellen dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in een dergelijke illegaal verblijf. Verzoeker beperkt zich tot een theoretische uiteenzetting en toont niet met concrete gegevens aan waarom de scholing van zijn kind een buitengewone omstandigheid zou uitmaken. Verzoeker maakt de schending van de materiële motiveringsplicht niet aannemelijk." (R.v.V., 6 mei 2008, nr. 10 923)

Waar verzoekende partij een schending van artikel 3 EVRM voorhoudt, dient te worden opgemerkt dat zij zich dienaangaande beroept op algemene berichten die de situatie in Mongolië betreffen, doch nalaat de door haar aangevoerde informatie te betrekken op haar persoonlijke situatie.

Zij laat na concrete en actuele aanwijzingen aan te brengen dat zij bij een terugkeer in het land van herkomst een reëel risico loopt om onderworpen te worden aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 EVRM.

Loutere beweringen en algemene berichten volstaan echter niet, verzoekende partij draagt dienaangaande de bewijslast:

"Net zoals ieder ander bestuurde die om een toelating vraagt, moet aantonen dat deze gerechtvaardigd is, rust op de verzoekende partij en de bewijslast voor het aantonen dat er in hun hoofde buitengewone omstandigheden bestaan. Bij de beoordeling van deze aangevoerde omstandigheden heeft het beslissende bestuur een ruime appreciatiebevoegdheid waarop de Raad enkel vermag een marginaal wettigheidscontrole uit te oefenen." (R.v.V., 23 mei 2008, nr. 11 657)

Bijgevolg, is het niet kennelijk onredelijk van verwerende partij te oordelen dat hoewel verzoekende partij verklaart uit schrik voor haar leven naar België te zijn gekomen, zij hiervan geen bewijzen voorlegt welke die beweringen steunt en bijgevolg, dat die bewering niet volstaat om als buitengewone omstandigheid te kunnen worden aanvaard.

Er is evenmin sprake van een schending van artikel 3 EVRM. Het middel is niet ernstig.

Gelet op het feit dat de bestreden beslissing geenszins de door verzoekende partij aangevoerde bepalingen schendt en dat verzoekende partij van mening is dat het bestreden bevel dient te worden vernietigd in de mate dat de bestreden beslissing wordt vernietigd, dient naar bovenvermelde argumentatie te worden verwezen, voor zoveel het bestreden bevel wordt beoogd.

Er worden geen specifieke middelen aangevoerd die rechtstreeks het bestreden bevel betreffen.

3.1.3. Vooreerst blijkt uit de uiteenzetting van verzoekers dat het eerste middel uitsluitend betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing.

3.1.3.1. De in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de feitelijke motieven, met name waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom verzoekers de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland en de juridische grond aan, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, op basis waarvan zij is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat verzoekers de motieven van de eerste bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar verzoekers inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de eerste bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing maakt *in casu* toepassing van artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

3.1.3.2. In wat kan worden beschouwd als een eerste onderdeel van het middel, bekritiseren verzoekers de eerste paragraaf van de eerste bestreden beslissing. Zij voeren een uitgebreid betoog over de vernietigde instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009) die volgens haar oordeel nog wordt toegepast terwijl de verwerende partij faalt om in de aanvraag van verzoekers de erin besloten criteria toe te passen. Verzoekers stellen dat het gelijkheidsbeginsel en rechtszekerheidsbeginsel geschonden worden omdat op basis van de vernietigde instructie verblijfsmachtigingen werden en nog steeds worden toegekend.

Verzoekers bekritiseren het standpunt van de gemachtigde van de staatssecretaris waarin deze laatste stelt dat de instructie van 19 juli 2009 niet meer van toepassing is wegens de vernietiging door de Raad van State.

De Raad kan enkel vaststellen dat de verwerende partij terecht opmerkt dat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Dit vernietigingsarrest werkt *erga omnes* zodat de instructie niet langer kan worden beschouwd als een geldige bron van recht, waardoor deze in de eerste bestreden beslissing onmogelijk kan worden toegepast. In tegenstelling tot wat verzoekers lijken te veronderstellen dient de verwerende partij immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS10 oktober 2012, nr. 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*. Het gegeven dat de verwerende partij in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat het thans in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het gegeven dat de verwerende partij – zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde – nog beslissingen zou hebben genomen op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskenning van de wet rechtvaardigt de vernietiging van de thans voorliggende beslissing niet. Dat de gemachtigde van de staatssecretaris of de Dienst Vreemdelingenzaken nog niet zouden hebben meegedeeld dat de criteria die zijn opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 niet langer mogen worden aangehaald is zonder belang. De Raad is namelijk geen regel bekend die voorziet dat wanneer de Raad van State een administratieve beslissing vernietigt een bevestiging van het arrest door een administratie of een regeringslid vereist is alvorens dit arrest gevolgen zou kunnen hebben. In tegenstelling tot wat verzoekers betogen, handelt de gemachtigde van de staatssecretaris dus geenszins onredelijk door er op te wijzen dat de criteria van deze instructie niet meer van toepassing zijn. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de instructie van 19 juli 2009. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

Verzoekers kunnen niet dienstig een redenering opbouwen, ontleend aan deze instructie, dat aangezien hun aanvraag voldoet aan de inhoudelijke criteria van de instructie van 19 juli 2009, zij ook tot een verblijf dienden te worden gemachtigd. Het rechtszekerheidsbeginsel brengt niet met zich mee dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk gedurende een bepaalde periode, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door er gedurende een bepaalde periode een niet wetsconforme praktijk op na te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Evenmin kunnen de verzoekende partijen de verwachting koesteren dat verwerende partij in de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak nog zou motiveren aangaande de criteria besloten in de instructie van 19 juli 2009. Tenslotte bestaat er geen gelijkheid in onwettigheid.

De beginselen van behoorlijk bestuur laten de verwerende partij hoe dan ook niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR CO40157F). De verzoekende partijen behoren te weten dat de verwerende partij is gebonden door de wet en dat zij het arrest van de Raad van State van 9 december 2009 diende te respecteren.

Het eerste onderdeel van het middel is niet gegrond

3.1.3.3. In een tweede onderdeel van het middel gaan verzoekers in op het begrip buitengewone omstandigheden, zoals vervat in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet in principe worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Op dit principe bestaan drie uitzonderingen bestaan:

- de in een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen (artikel 9, tweede lid),
- wanneer er buitengewone omstandigheden zijn en de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar de vreemdeling verblijft (artikel 9bis),
- de in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en lijdt aan een ziekte kan onder welbepaalde voorwaarden een machtiging tot verblijf aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde (artikel 9ter).

In casu is enkel de tweede uitzondering aan de orde en meer bepaald het begrip “buitengewone omstandigheden”.

Vooraf en als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden”, strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend.

De “buitengewone omstandigheden” zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vereist een dubbel onderzoek vanwege de overheid. Vooreerst dient te worden nagegaan of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar is en vervolgens, indien de aanvraag ontvankelijk is, of de door de vreemdeling aangevoerde redenen om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden te verkrijgen gegrond zijn.

De vreemdeling dient in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Na de wetswijziging van 15 september 2006 werd door de verwerende partij benadrukt dat een lang verblijf in België of een integratie in de Belgische samenleving geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn (Omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, BS 4 juli 2007).

Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie. Aldus diende de verwerende partij *in casu* niet te motiveren aangaande het al dan niet gegrond zijn van de aanvraag ingevolge de integratie van de verzoekende partijen.

In hun aanvraag om machtiging tot verblijf haalden de verzoekende partijen volgende elementen als buitengewone omstandigheden:

- hun langdurig en ononderbroken verblijf in België, volledig geïntegreerd zijn, uitstekend Nederlands spreken en werkbereid zijn.,
- de instructie van 19 juli 2009,
- de schrik om terug te keren naar hun land van herkomst,
- twee kinderen die in België geboren zijn.

De Raad stelt verder vast dat verzoekers met hun betoog in hun verzoekschrift niet aantonen dat de motivering in de eerste bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zou zijn. Verzoekers herhalen immers hun argumenten uit hun aanvraag, en meer specifiek onder meer hun integratie en de vrees om terug te keren naar hun land van herkomst als 'buitengewone omstandigheden'. Verzoekers tonen hiermee echter niet aan dat het voor hen omwille van deze argumenten zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit hun land van herkomst in te dienen.

In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, wordt in de eerste bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd waarom de door hen aangevoerde elementen niet verantwoordend dat de aanvraag in België wordt ingediend. Zo wordt verwezen naar hun integratie, het verblijf sinds 2007, hun werkbereidheid en het gegeven dat ze een vrienden- en kennissenkring opgebouwd hebben. In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat dergelijke elementen behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en ze het voorwerp van een onderzoek in het kader van artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet kunnen uitmaken. Voorts wordt ook gesteld dat verzoekers geen begin van bewijs van hun verklaringen bijbrengen. Uit de motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt aldus duidelijk waarom onder meer de elementen van integratie en langdurig verblijf niet kunnen leiden tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Voorts wordt de stelling van de verwerende partij dat de door verzoekers aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden, onderbouwd door verwijzingen naar arresten van de Raad van State en is deze bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *"dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend"* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Het verblijf van verzoekers in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn dus elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, ofwel wanneer de aanvraag vanuit het land van herkomst ingediend wordt, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie.

Uit het voorbeeld dat verzoekers voegen om te stellen dat het gelijkheidsbeginsel is geschonden omdat een andere aanvraag wel ontvankelijk werd verklaard, kan de Raad hoegenaamd niet afleiden dat het hier om identieke of gelijke gevallen gaat. Verzoekers maken geen schending van het gelijkheidsbeginsel aannemelijk.

Waar verzoekers nog verwijzen naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient de Raad vast te stellen dat het in dat geval ging om een weigering ten gronde van een aanvraag om

machting tot verblijf en bovendien blijkt dat in de thans voorliggende beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd waarom de integratie en verblijf geen buitengewone omstandigheden vormen. De verwijzing naar voormelde rechtspraak is niet dienstig.

Verzoekers stellen verder dat hun leven in gevaar is bij een eventuele terugkeer naar Mongolië, en dat ze hiervan bij hun vorige aanvragen verschillende bewijsstukken hebben ingediend. Vooreerst wordt er gewezen op het feit dat in de beslissing van 7 maart 2012 ook wordt gesteld dat verzoekers geen persoonlijke bewijzen bijbrengen dat zij problemen zullen hebben bij de terugkeer naar hun land van herkomst. Ook in de beslissing van 6 september 2011 wordt gesteld dat verzoekers geen bewijzen bijbrengen van het feit dat ze niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst, gelet op de problemen die ze daar zullen hebben. Vervolgens blijkt dat de verwerende partij terecht op grond van de gegevens aanwezig in het administratief dossier geconcludeerd heeft, dat verzoekers hun verklaringen niet onderbouwen met enig begin van bewijs.

In het kader van artikel 3 van het EVRM verklaren verzoekers enkel dat ze schrik hebben om terug te keren naar hun land van herkomst omwille van het feit dat ze slachtoffer zullen worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing en voorts geven verzoekers aan: *“bovendien kunnen verzoekers dit niet toepassen op hun persoonlijke situatie, zij kunnen immers niet terugkeren naar hun land van herkomst! Zij zijn Mongolië ontvlucht uit schrik voor hun leven!”* Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds geoordeeld dat wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van betrokkene betreft, het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst volstaat niet, net zo min als een algemene verklaring. Verzoekers moeten enig verband met hun persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Verzoekers brengen geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in hunnen hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM is. Uit de gegevens van het verzoekschrift en het administratief dossier blijkt ook niet dat verzoekers behoren tot een groep die systematisch worden blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen. Daar uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). *In casu* is dit niet het geval.

In zoverre verzoekers betogen dat het schoollopen van hun oudste kind een buitengewone omstandigheid uitmaakt, dient er vooreerst op gewezen te worden dat dit niet als buitengewone omstandigheid werd aangevoerd. Bijgevolg kan men de verwerende partij niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden. In de aanvraag werd enkel aangevoerd dat de kinderen van verzoekers in België geboren zijn. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat verzoekers in hun aanvraag niet uiteenzetten waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt. Waar verzoekers nu aanvoeren dat hun oudste kind hier schoolloopt dient erop gewezen te worden dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 en RvS 4 juli 2002, nr. 108.862). Daarenboven hebben verzoekers zich in illegaal verblijf genesteld waardoor zij ook hun kinderen in een onzekere verblijfs-situatie brachten met als risico dat hun kinderen, na jarenlang verblijf in België, alsnog dienen terug te keren naar het land van herkomst. Indien het kind daardoor in zijn belangen wordt geschaad, dan is dit enkel te wijten aan het persisteren in illegaal verblijf van de ouders.

Waar verzoekers vervolgens weer ingaan op de vernietigde instructie van 19 juli 2009 en menen dat zij voldoen aan de voorwaarden van de instructie kan worden verwezen naar hetgeen hiervoor reeds werd uiteengezet. De Raad vermag niet te toetsen aan de instructie. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012,

nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745). Het loutere gegeven dat de verzoekende partijen al lang op het Belgische grondgebied verblijven is op zich geen beletsel om een aanvraag in te dienen in het land van herkomst. Het lang verblijf en de integratie ingevolge dit lang verblijf kunnen evenwel een reden tot regularisatie zijn, doch dit betreft dan weer de gegrondheid van de aanvraag die *in casu* niet aan de orde is

Waar de verzoekende partijen tot slot stellen te voldoen aan de voorwaarden om geregulariseerd te worden en dat indien er getwijfeld werd aan hun lokale verankering, de verwerende partij een advies had dienen te vragen bij de Commissie voor advies, dient nogmaals te worden aangestipt dat de eerste bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de ontvankelijkheid van de aanvraag, met name of er geldige buitengewone omstandigheden zijn. Bijgevolg is het betoog van de verzoekende partijen niet dienstig.

Met hun betoog maken verzoekers niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verzoekers voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Wat betreft de nog aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel moet worden gesteld dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals *in casu* het geval, maakt, het redelijkheidsbeginsel slechts schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling, zodat niet kan worden besloten tot een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Voor het overige voeren verzoekers geen andere middelen aan, ook niet met betrekking tot de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS